

Abstrakt

Prezidentský systém v Jižní Koreji v jeho současných ústavních mantinelech, je výsledkem dlouhodobého vývoje. Po ukončení japonské okupace se v Koreji prostrídalo několik režimů, od poloprezidentského přes parlamentní až k dlouhodobé autoritářské vládě. Ta byla ukončena symbolicky přijetím Ústavy 1987, která opětovně zavedla přímou volbu hlavy státu a započala tranzici k demokracii. Avšak nový ústavní rámec „racionalizovaného prezidencialismu“, který měl zabránit novému uchopení moci a ustanovení autoritářské vlády, přináší paradoxně celou řadu negativ. Prezident se totiž často sám považuje za jediného svrchovaného reprezentanta národa a vzhledem k tomu, že je to systém „vítěz bere vše“, v tomto případě jediná osoba – prezident, pak se často může stát, a I Mjōng-bak je toho příkladem, že bude systém oplývat značnou rigiditou, kdy systém nebude odpovídat na aktuální vývoj či pružně měnit prováděnou vládní linii. Za situace, kdy prezidentova strana získá absolutní většinu v legislativním orgánu a zároveň si s touto stranou udržuje dobré vztahy, pak prezident může ignorovat podněty z opoziční strany a tím pádem vytvářet jakousi autoritářskou demokracii či přímo autoritářskou vládu s demokratickou tváří. Ústavní zábrana pouze jednoho mandátu bez možnosti znovuzvolení ani nemotivuje prezidenta k uskutečňování dlouhodobé politiky jako spíše ke korupci a oslabování vlastní pozice s blížícím se koncem mandátu. První část této práce nabídne nástin teorie prezidentských systémů a výhody a nevýhody s tímto vládním systémem spojené. Druhá část stručně shrne prezidentský systém v Jižní Koreji a třetí pak zanalyzuje politiku a styl vládnutí I Mjōng-baka. Závěrečná část práce kompletně zhodnotí vládu I Mjōng-baka a pokusí se jej zasadit do obecného rámce prezidentských systémů.